

Valentina Ștefan-Cărădeanu, Emilia Emine Lăscuțeanu, Doina Cindea

Cele mai frumoase povești

JOY
Publishing House

Cuprins

Bunicul (<i>Barbu Ștefănescu Delavrancea</i>)	3
Neghiniță (<i>Barbu Ștefănescu Delavrancea</i>)	7
Doi feți cu stea în frunte (<i>Ioan Slavici</i>)	21
Prostia omenească (<i>Ion Creangă</i>)	34
Cinci pâni (<i>Ion Creangă</i>)	39
Inul și cămeșa (<i>Ion Creangă</i>)	45
Aleodor Împărat (<i>Petre Ispirescu</i>)	48
Pinocchio (<i>Carlo Collodi</i>)	57
Memoriile unui măgăruș (<i>Contesa de Segur</i>)	71
Frumoasa adormită (<i>Frații Grimm</i>)	95
Hans norocosul (<i>Frații Grimm</i>)	100
Prietenia dintre șoarece și pisică (<i>Frații Grimm</i>)	107
Bravul soldățel de plumb (<i>Hans Christian Andersen</i>)	111
Fluturile (<i>Hans Christian Andersen</i>)	117
Singur pe lume- Învăț carte (<i>Hector Malot</i>)	120
Prințul Fericit (<i>Oscar Wilde</i>)	122
Povestea Micului Muck (<i>Wilhelm Hauff</i>)	135
Povestea prințului fals (<i>Wilhelm Hauff</i>)	147

Bunicul

Barbu Ștefănescu Delavrancea

Se scutură din salcâmi o ploaie de miresme.

Bunicul stă pe prispă. Se gândește. La ce se gândește? La nimic. Înnumără florile care cad. Se uită-n fundul grădinii. Se scarpină-n cap. Iar numără florile scuturate de adiere.

Pletele lui albe și crețe parcă sunt niște ciorchini de flori albe; sprâncenele, mustățile, barba... peste toate au nins anii mulți și grei.

Numai ochii bunicului au rămas ca odinioară: blânzi și mângâietori.

Cine trânti poarta?

– Credeam că s-a umflat vântul... o, bată-vă norocul, cocoșeii moșului!

Un băietan ș-o fetiță, roșii și bucălai, sărutară mâinile lui „tata-moșu”.

– Tată-moșule, zise fetița, de ce zboară păsările?

– Fiindcă au aripi, răspunse bătrânul sorbind-o din ochi.

– Poi, rațele n-au aripi? de ce nu zboară?

– Zboară, zise băiatul, dar pe jos.

Bătrânul cuprinse într-o mână pe fată și în cealaltă pe băiat.

– O, voinicii moșului!...

Și zâmbi pe sub mustăți, și-i privi cu atâta dragoste, că ochii lui erau numai lumină și binecuvântare.

– Tată-moșule, da' cocorii un' se duc când se duc?

– În țara cocorilor.

— În țara cocorilor?

— Da.

— Da rândunelele un' se duc când se duc?

— În țara rândunelelor.

— În țara rândunelelor?

— Da.

— Tată-moșule, aș vrea să-mi crească și mie aripi și să zbor sus de tot, până în slava cerului, zise băiatul netezindu-i barba.

— Dacă ți-o crește ție aripi, zise fata, mie să-mi prinzi o presură și un sticlete.

— Da... hî... hî... poi ce fel... și mie?

Fata se întristă.

Bătrânul o mângâie și zise băiatului:

— Bine, să prinzi și pentru tine, să prinzi și pentru ea.

— Ție două și mie două... nu e-așa, tată-moșule?

— Firește, ție două, lui două și mie una.

— Vrei și tu, tată-moșule? întrebă băiatul cu mândrie.

— Cum de nu?! Mie un scatiu.

Ce fericiți sunt!

Băiatul încălecă pe un genunchi și fata pe altul. Bunicul îi joacă. Copiii bat în palme. Bunicul le cântă

*Măi cazace, căzăcele,
ce cați noaptea prin argele...*

O femeie uscățivă intră pe poartă cu două doniți de apă. Copiii tăcură din râs și bunicul din cântec.

E muma lor și fata lui. Cum îl văzu, începu:

— I... tată, și dumneata... iar îi răzgâi... o să ți să suie în cap...

Bunicul ridică mâna în sus, aducând deștele ca un preot care binecuvântează, și zise prelung:

Aleodor Împărat

Petre Ispirescu

A fost odată ca niciodată...

A fost odată un împărat. El ajunsese la cărunțe, și nu se învrednicise a avea și el măcar un copil. Se topea de-a-n picioarele, bietul împărat, să aibă și el, ca toți oamenii, măcar o stârpitură de fecior, dară în deșert.

Când tocmai, la vreme de bătrânețe, iată că se îndură norocul și cu dânsul și dobândi un drag de copilăș, de să-l vezi și să nu-l mai uiți. Împăratul îi puse numele Aleodor. Când fu a-l boteza, împăratul adună Răsărit și Apus, Miazăzi și Miazănoapte, ca să se veselească de veselia lui. Trei zile și trei nopți ținură petrecerile și se chefură și se bucurară, de o ținură minte cât trăiră.

Băiatul de ce creștea, d-aia se făcea mai isteț și mai iscusit. Nu mai trecu mult și iată că împăratul ajunse la marginea groapei.

Când fu la ceasul morții, el luă copilul pe genuchi și-i zise:

— Dragul tatei, iată că Dumnezeu mă cheamă. Sunt în clipa de a-mi da obștescul sfârșit. Eu văz că tu ai să ajungi om mare. Și chiar mort, oasele mele se vor bucura în mormânt de isprăvile tale. Asupra cârmuirii împărăției n-am nimic să-ți zic, fiindcă tu, cu iscusința ta, știi că ai s-o duci bine. Un lucru numai am să-ți spui: Vezi tu muntele cela de colo, să nu te ducă păcatele să vânezi p-acolo, că este nevoie de cap. Acel munte

este moșia lui Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop; și cine calcă pe moșia lui, nu scapă nepedepsit.

Acestea zicând, căscă gura de trei ori și-și dete suflatul. Se duse și el ca toată suflarea de pe pământ, de pare că n-a fost de când lumea și pământul.

Îl jeliră ai săi, îl jeliră boierii, îl jeliră și poporul; în cele de pe urmă trebuiă să-l îngroape.

Aleodor, după ce se urcă în scaunul tătână-său, deși copilandru, puse țara la cale ca și un om matur. Toată lumea era mulțumită de domnirea sa, și oamenii se făleau că le-a fost dat de sus ca să trăiască în zilele lui.

Adesea ieșea Aleodor la vânătoare ca să-și petreacă ceasurile ce-i prisosea de la trebile împărăției. El ținea minte ce-i spusese tătână-său și se silea să-i păzească cuvintele cu sfințenie.

Într-o zi, nu știu cum făcu, dus fiind pe gânduri, și alunecă de călcă pe pământul pocitului de om. N-apucă să facă zece, douăzeci de pași, și iată că se pomeni cu dânsul dinaintea lui.

Acum nu-i era lui pentru că trecuse pe pământul omului celui slut și scârbos, ci îi era ciudă cum de să calce vorba tatălui său ce-i spusese cu grai de moarte.

Pocitania pământului îi zise:

— Toți nelegiuții ce-mi calcă hotarul cad în robia mea.

— Mai întâi trebuie să știi, îi răspunse Aleodor, că din nebăgare de seamă și fără de voia mea am călcat pe cuprinsul tău, și n-am niciun gând rău asupra-ți.

— Eu te socoteam mai altfel; dară văz că ai de gând să-ți cei iertăciune de la mine ca toți fricoșii.

— Ba să mă ferească Dumnezeu! Eu ți-am spus curatul adevăr, și dacă vrei luptă, alege-ți: în săbii să

Frumoasa adormită

Frații Grimm

În vremuri de demult, trăiau un rege și o regină, care în fiecare zi a vieții lor ziceau:

— Ce n-am da să avem un copil!

Și totuși, nu li se naștea nici unul. Odată, însă, când regina făcea baie, se întâmplă ca din apă să iasă o broască, iar aceasta se chirci pe pământ și-i spuse:

— Dorința ți se va împlini; înainte de a trece anul, ai să aduci pe lume o fiică.

Și, cum a prezis broasca, așa s-a întâmplat; regina născu o fetiță atât de frumoasă, încât regele nu mai putu de bucurie și porunci o mare petrecere. Invită nu numai toate rudele, prietenii și cunoștințele, ci și pe ursitoare, căci acestea puteau fi bune și generoase cu copilul. În regatul lui, erau treisprezece la număr, dar cum nu li se pregătiseră decât douăsprezece tacâmuri, una dintre ele a rămas fără loc la masă. Oricum, ospățul se ținu în deplină strălucire; și când se apropia de sfârșit, ursitoarele înaintară să-i ofere fetiței darurile lor minunate: una îi meni virtute, alta frumusețe, a treia bogății, și așa mai departe, tot ce-și poate dori omul pe lume. Iar după ce unsprezece dintre ele au spus ce aveau de spus, intră a treisprezecea, cea nepoftită, clocotind de dorința să se răzbune și, fără nicio vorbă de salut sau bun găsit, strigă cu voce puternică:

— În cel de-al cincisprezecelea an al vieții sale, prințesa se va înțepa cu un fus și va cădea la pământ moartă.

Și, fără a mai adăuga un cuvânt, se întoarse și ieși din sală. Toți rămaseră îngroziți de ursita ei, când deodată

păși înainte cea de-a douăsprezecea ursitoare, căci ea încă nu-și rostise darul și, cu toate că nu avea cum desface profeția cea rea, putea totuși s-o îmblânzească, așa că rosti:

— Prințesa nu va muri, ci doar va cădea într-un somn adânc, pentru o sută de ani.

Regele, dornic să-și salveze copila chiar și de această mai mică nenorocire, dădu poruncă să fie puse pe foc toate fusele din regat.

Și domnița a crescut, înzestrată cu toate darurile ursitoarelor; și era atât de frumoasă, gingașă și deșteaptă, încât oricine o vedea nu putea să n-o îndrăgească.

S-a întâmplat ca într-o zi, când împlinise cincisprezece ani, regele și regina să plece în străinătate, iar fata rămase singură în castel. Hoinări prin toate cotloanele și ungherele, vizită toate odăile și saloanele, cum îi venea cheful, până când în cele din urmă ajunse într-un vechi turn. Urcă scara strâmtă în spirală care ducea la o ușiță, dintr-a cărei broască ieșea o cheie ruginită; răsuci cheia, iar ușa se deschise și, în cămăruță, văzu o bătrână cu o furcă și un fus, torcându-și harnică lâna.

— Bună ziua, măicuță, o salută prințesa, ce faci?

— Torc, răspunse bătrâna, dând din cap.

— Ce este obiectul acela care se învârtește cu atâta vioiciune? întrebă domnița și, luând fusul în mâna ei, începu să toarcă; dar nici nu-l atinsese bine, că reaua prevestire se împlini, iar fata își înțepă degetul. În aceeași clipă, căzu pe patul aflat alături, furând-o un somn adânc. Iar somnul acela cuprinse tot castelul; regele și regina, care se întorseseră și se găseau în marea sală, adormiră buștean, odată cu întreaga curte. Caii din grajduri, câinii din curte, porumbeii de pe acoperiș, muștele de pe pereți, însuși focul ce pâlpâia în cămin,

încremeniră, adormind ca toți ceilalți; carnea de pe frigare încetă să se mai prăjească, iar bucătarul, care-l trăgea de păr pe ajutorul său pentru cine știe ce greșeală făcuse, îi dădu drumul și adormi. Încetă și vântul să mai sufle, și nicio frunză nu mai căzu din copaci.

Apoi, de jur împrejur crescú un gard viu de spini, tot mai des cu fiecare an, până când în cele din urmă întregul castel fu ascuns vederii și nu se mai văzu din el decât morișca de pe acoperiș. Iar zvonul se răspândi în toată țara lui Rosamund – căci așa se numea prințesa – frumoasa adormită; și din când în când, mulți feciori de regi au venit să încerce a-și croi drum prin gard; dar le era cu neputință s-o facă, spinii ținându-se laolaltă strâns ca niște mâini vânjoase, iar tinerii erau prinși de ei și, nemaiputându-se elibera, piereau de-o moarte jalnică.

Peste mulți ani, sosi în țara aceea fiul unui rege, care auzi un bătrân povestind cum că dincolo de gardul de

